

Νέα μόνιμη τοποειδική γλυπτική εγκατάσταση στον ΔΑΑ

2025/01/31 11:34 στην κατηγορία ΕΤΑΙΡΙΚΑ ΝΕΑ

Η γλυπτική τοποειδική εγκατάσταση «ΑΝΑΔΥΣΙΣ II» της Βένιας Δημητρακοπούλου «βρήκε στέγη» στον σταθμό του προαστιακού σιδηροδρόμου του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών (ΔΑΑ), προσθέτοντας ένα ακόμα σημαίνον έργο στο διαρκώς ανανεούμενο εικαστικό τοπίο του αεροδρομίου που εξελίσσει διαρκώς την πολιτισμική ταυτότητά του, μέσα από πλήθος πολιτιστικών και εικαστικών συνεργασιών.

Το έργο, αναρτημένο στον θόλο του προαστιακού σταθμού, καλεί τον περαστικό να σηκώσει για λίγο το βλέμμα ψηλά και να βιώσει μια, στιγμιαία έστω, αίσθηση ανάδυσης και ψυχικής ανάτασης.

Ένα μεταλλικό πλέγμα που συνέχει και κρατά κι ένας οκταγωνικός γυάλινος θόλος που, ως «δημόσιος δέκτης», υποδέχεται λέξεις και φράσεις. «Ξένος. A stranger. Ξένος παντού. Ν' ανήκω κάπου. Το belong. Με ακούει κάνεις; My voice is not heard.» Ανάμεσα στα οπτικοποιημένα λόγια που αντανακλούν το αίσθημα της ανασφάλειας του ανθρώπου του 21ου αιώνα αιωρούνται μεγάλα, μεταλλικά, καμπύλα σχήματα.

Η εικαστικός Βένια Δημητρακοπούλου, δημιουργός του έργου «ΑΝΑΔΥΣΙΣ II», σημειώνει: «Με ενδιαφέρει πολύ η δημιουργία έργων τοποειδικών, site specific, που γεννιούνται δηλαδή μέσα από και για κάθε χώρο ειδικά με έναν τρόπο απόλυτα οργανικό. Ένα αεροδρόμιο είναι ένας χώρος κατ' εξοχήν ενδιάμεσος, ένας χώρος μετάβασης, ένα πέρασμα, όπου οι άνθρωποι πηγαινοέρχονται βιαστικοί γιατί έχουν κάποιο σαφή προορισμό. Τι συμβαίνει όταν οι περισσότεροι γύρω μας μοιάζει σήμερα να τον έχουμε χάσει; Μπορούν τα έργα τέχνης και ο καλλιτέχνης να αντιστρέψουν την περιδίνηση μέσα στην οποία λίγο πολύ βρισκόμαστε όλοι; Μπορεί άραγε η φωνή του να ακουστεί; Είναι η σύνδεση με τον άλλον ή με τους άλλους προϋπόθεση αυτής της έστω στιγμιαίας ανάδυσης; Είναι η τέχνη ένας από τους τρόπους σύνδεσης και επικοινωνίας με τους άλλους; Μπορούν η τέχνη και ο πολιτισμός να γίνουν θόλος, σκέπη, καταφυγή; Να γίνουν πλέγμα που μας συνδέει, αλλά ταυτόχρονα μας θωρακίζει απέναντι στην επισφάλεια της εποχής που διανύουμε»

Η Δρ. Ευαγγελία Διαμαντοπούλου Επίκουρη Καθηγήτρια του Τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ, του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, ΕΚΠΑ γράφει: «Με το

έργο της 'Ανάδυσις II', στον θόλο του σταθμού του προαστιακού στον Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών, η Βένια Δημητρακοπούλου επαναφέρει το ζήτημα του ξένου, που την απασχόλησε σε προηγούμενες εικαστικές της δημιουργίες, με διαφορετικό σημερινό. Γιατί αυτή την φορά δεν ορίζει τον ξένο ως προς την σχέση του με τον άλλο άνθρωπο, σε συγκεκριμένο τόπο και σε συγκεκριμένο χρόνο. Αναφέρεται στον σύγχρονο άνθρωπο που έζησε και ζει στην αβεβαιότητα της πανδημίας, του πολέμου, της οικολογικής καταστροφής, της συνεχούς μετάλλαξης, της αποξένωσης από τον ίδιο του τον εαυτό. Τον άνθρωπο που νιώθει εγκλωβισμένος σε μία πρωτόγνωρη, μία ξένη γι' αυτόν και ζοφερή πραγματικότητα. Που συνειδητοποιεί ότι και ο άλλος άνθρωπος είναι το ίδιο αποξενωμένος και εγκλωβισμένος σε μία κατάσταση από την οποία δεν μπορεί να διαφύγει [...]

Οι ανάλαφρες καμπυλωτές φόρμες τον καλούν να βρει την δύναμη της διαφυγής από την γήινη δυστοπία και να αναδυθεί.

Είναι τα δαιδαλικά φτερά για την βίωση της πτήσης προς την ελευθερία».

Η Δρ. Χάρης Καννελοπούλου, ιστορικός τέχνης, σχολιάζει: «Το έργο Ανάδυσις II' της Βένιας Δημητρακοπούλου στον θόλο του σιδηροδρομικού σταθμού στον Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών εμφανίζεται σε έναν χώρο μετάβασης, κίνησης και εφήμερης στάσης, μεταβατικής φιλοξενίας, έναν χώρο κατάστασης «in transit».

Εγκαταστημένο σε έναν ενδιάμεσο τόπο, που για άλλους σημαίνει την άφιξη και για άλλους την αναχώρηση για τον επόμενο προορισμό, το έργο επιδιώκει να υπογραμμίσει τη διαρκή μεταβλητότητα αυτής της κοινωνικοχωρικής διαλεκτικής.

[...] Η καλλιτέχνης απομόνωσε λέξεις και φράσεις εμφατικές [...] για να διαμορφώσει ένα απρόσμενο «στίγμα αφήγησης» μέσα στο δημόσιο χώρο.

Μέσα στο Δημόσιο χώρο των πολλών φωνών η Δημητρακοπούλου υποδεικνύει την άρθρωση της μοναδικής φωνής του κάθε Ενός που όμως κοινά και βαθιά ανθρώπινη εκφράζει την αλήθεια της.

[...] οι λέξεις αυτές προσκαλούν τους παρατηρητές τους να βρεθούν πρόσκαιρα στη θέση του άλλου αλλά ίσως και να αναγνωρίσουν την θέση του ίδιου τους του εαυτού στον λόγο αυτόν.

Το έργο Ανάδυσις φιλοξενείται σε έναν δημόσιο χώρο με χαρακτηριστικά μη-τόπου, με την έννοια της χρήσης ενός ενδιάμεσου χώρου για τη μετάβαση και την αλλαγή προς μια διαφορετική κατάσταση».